

PAPA FOU UN SUPERHEROI

D. TORRES I D. CHINCHILLA

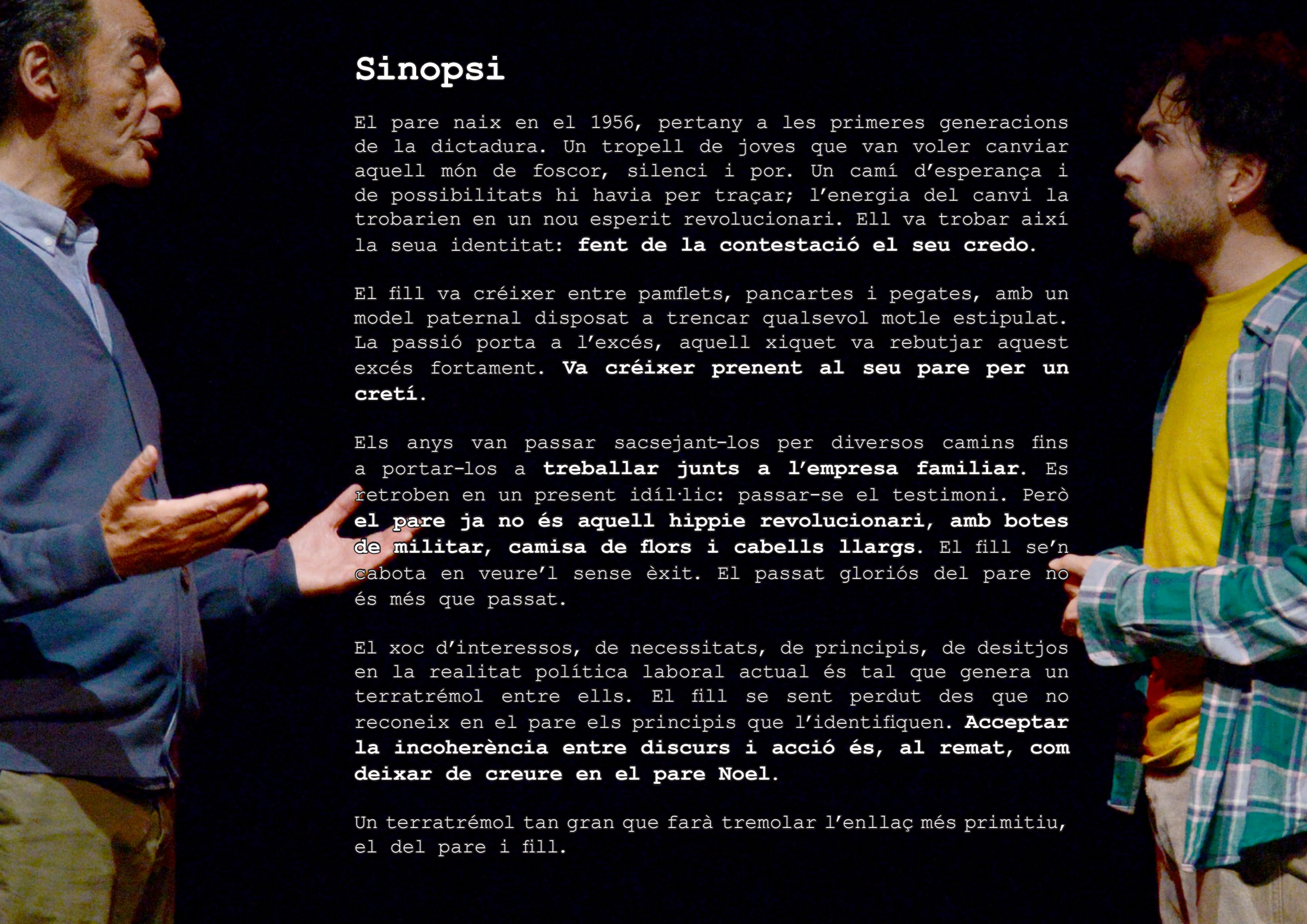
Gènesi

Per contrarestar la sequera humanista, l'indiferència generalitzada que ens ofega, ens la juguem amb i pel teatre.

Papà fou un superheroi és una creació teatral resultat d'una **investigació històrica**, de **l'escriptura d'un text teatral** i la **realització d'un muntatge escènic** de caràcter multidisciplinari destinat a un públic adult. El desig de canvi i la necessitat d'espais de reflexió són el nostre motor.

Per dur-ho a terme ens preguntem qui som i d'on venim.

Els dos protagonistes, pare i fill, volen qüestionar la nostra implicació davant la gegantesca tasca de guarir el nostre món.

Sinopsi

El pare naix en el 1956, pertany a les primeres generacions de la dictadura. Un tropell de joves que van voler canviar aquell món de foscor, silenci i por. Un camí d'esperança i de possibilitats hi havia per traçar; l'energia del canvi la trobarien en un nou esperit revolucionari. Ell va trobar així la seua identitat: **fent de la contestació el seu credo.**

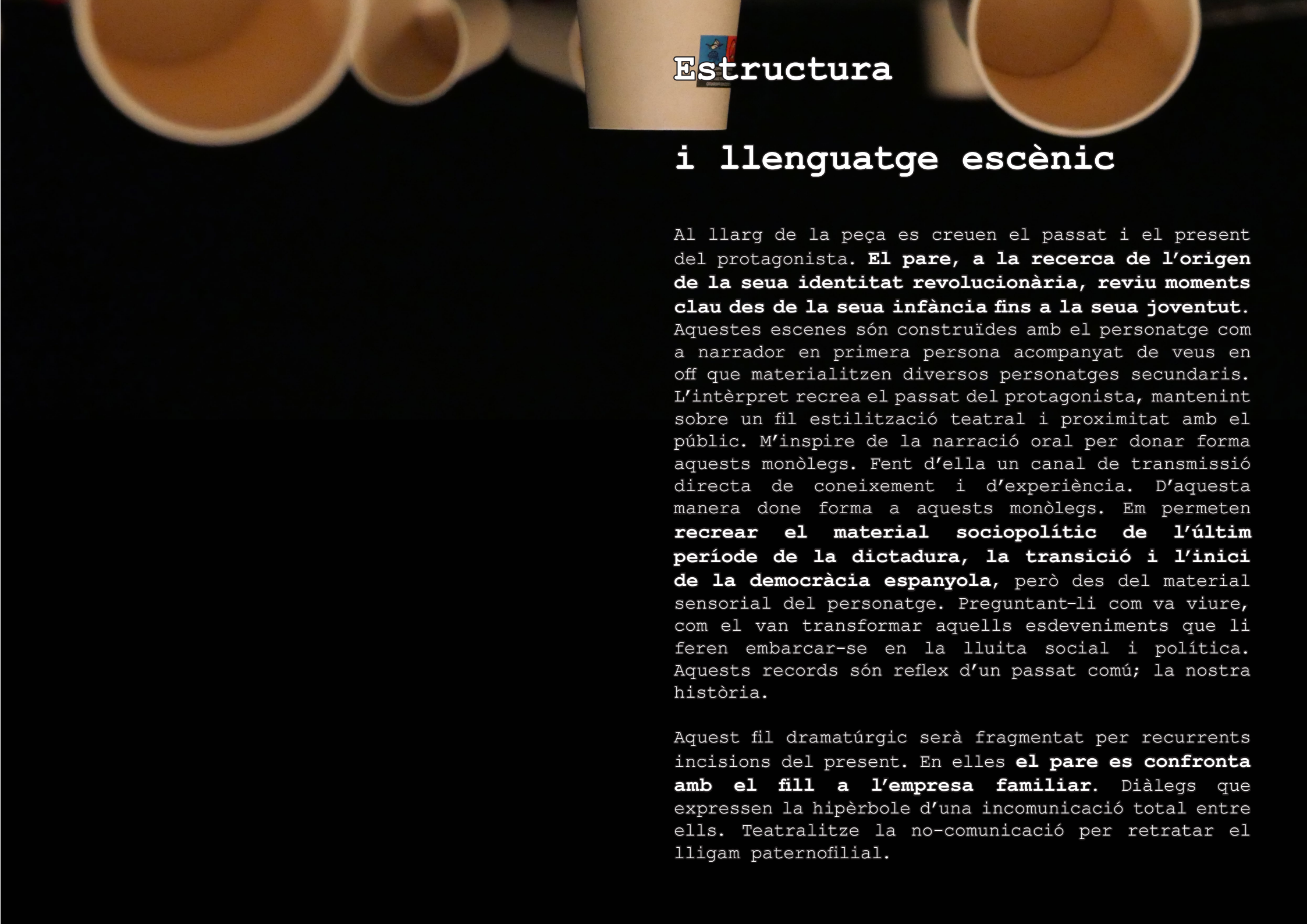
El fill va créixer entre pamflets, pancartes i pegates, amb un model paternal disposat a trencar qualsevol motle estipulat. La passió porta a l'excés, aquell xiquet va rebutjar aquest excés fortament. **Va créixer prenent al seu pare per un cretí.**

Els anys van passar sacsejant-los per diversos camins fins a portar-los a **treballar junts a l'empresa familiar.** Es retroben en un present idíl·lic: passar-se el testimoni. Però **el pare ja no és aquell hippie revolucionari, amb botes de militar, camisa de flors i cabells llargs.** El fill se'n cabota en veure'l sense èxit. El passat gloriós del pare no és més que passat.

El xoc d'interessos, de necessitats, de principis, de desitjos en la realitat política laboral actual és tal que genera un terratrèmol entre ells. El fill se sent perdut des que no reconeix en el pare els principis que l'identifiquen. **Acceptar la incoherència entre discurs i acció és, al remat, com deixar de creure en el pare Noel.**

Un terratrèmol tan gran que farà tremolar l'enllaç més primitiu, el del pare i fill.

Estructura

i llenguatge escènic

Al llarg de la peça es creuen el passat i el present del protagonista. **El pare, a la recerca de l'origen de la seua identitat revolucionària, reviu moments clau des de la seua infància fins a la seua joventut.** Aquestes escenes són construïdes amb el personatge com a narrador en primera persona acompanyat de veus en off que materialitzen diversos personatges secundaris. L'interpret recrea el passat del protagonista, mantenint sobre un fil estilització teatral i proximitat amb el públic. M'inspire de la narració oral per donar forma aquests monòlegs. Fent d'ella un canal de transmissió directa de coneixement i d'experiència. D'aquesta manera done forma a aquests monòlegs. Em permeten **recrear el material sociopolític de l'últim període de la dictadura, la transició i l'inici de la democràcia espanyola,** però des del material sensorial del personatge. Preguntant-li com va viure, com el van transformar aquells esdeveniments que li feren embarcar-se en la lluita social i política. Aquests records són reflex d'un passat comú; la nostra història.

Aquest fil dramàtic serà fragmentat per recurrents incisions del present. En elles **el pare es confronta amb el fill a l'empresa familiar.** Diàlegs que expressen la hipèrbole d'una comunicació total entre ells. Teatralitze la no-comunicació per retratar el lligam paternofilial.

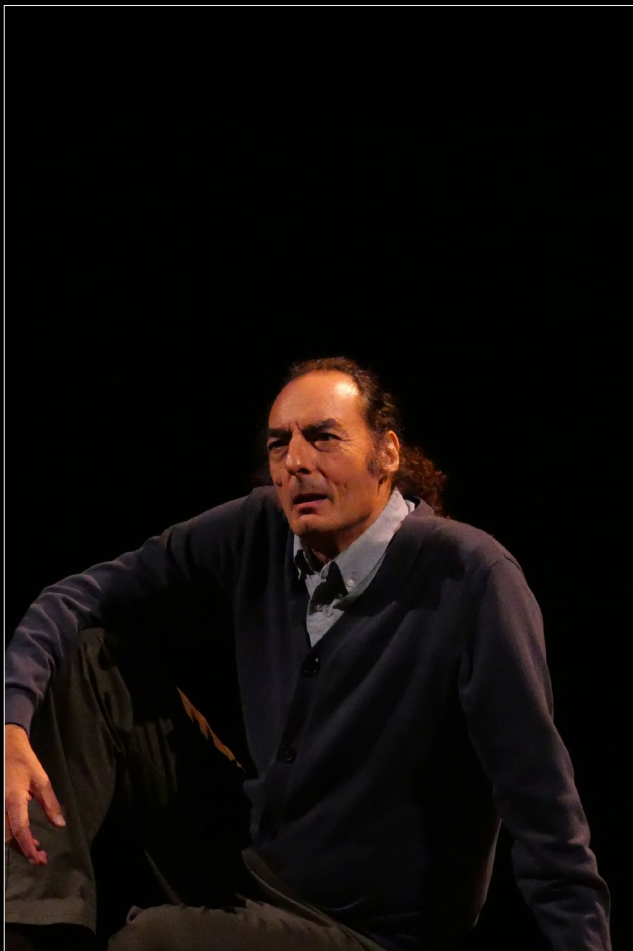
A la dramaturgia, el mur que separa pare i fill es compara amb el mur que separa patronal i treballadors. Aquest paral·lelisme dóna forma a la proposta escènica: utilitza **la relació geomètrica de les agulles d'un rellotge**: el vèrtex és el punt d'unió, però els extrems estan condemnats a estar separats. Els dos personatges coincideixen al voltant d'una pausa cafè, el vèrtex, però la diferència d'interessos els allunya d'aquest punt central cap als extrems de les agulles del rellotge. La concepció escenogràfica respon a aquest imaginari: una taula mòbil dividida en dos peces em permet crear una dinàmica espacial en coherència a aquesta imatge.

La interacció entre els dos personatges està construïda al voltant de **l'acció de prendre un cafè**. Aquesta acció realitzada amb material d'un sol ús, serà estilitzada a mesura que el conflicte augmenta al llarg de la peça generant una **muntanya de residus**. Aquesta matèria modifica i dibuixa l'escenari sent testimoni del passatge i del conflicte dels dos personatges. Aquest dibuix escènic serà complementat amb **projeccions** sobre el fons de l'escena, on l'intèrpret que encarna el fill materialitza la veu de l'autor amb **reflexions sobre les dinàmiques i els conflictes del món laboral**. Aquestes projeccions subratllen la intenció i la urgència de reflexionar junts sobre les problemàtiques que avui sacseja món laboral.

La combinació de tots aquests elements dóna forma i estil propis a la creació amb la voluntat de rellevar el camí discursiu al qual ens porta el text.

El pare

Domingo Chinchilla

El fill

David Torres

David Torres

Format en el sistema de les Accions Físiques de K. Stanislavsky per Pablo Corral a l'Estudi Dramàtic, David completa la seva formació en dues escoles internacionals de teatre corporal, MOVEO a Barcelona i l'Atelier de Belleville d'Ivan Bacciochi a París, d'on surt amb el diploma d'Intèrpret i Pedagóg Mim Corporal en 2012. Completa la seva formació amb altres tècniques com la dansa clàssica i contemporània, l'art de la marioneta i la manipulació d'objectes, el ioga i l'acrobàcia.

De 2010 a 2021 exerceix com a professor de teatre, mim i marionetes en diferents establiments de París. Aquesta experiència li portarà a obtenir el diploma estatal francès de professor de teatre en 2021.

En 2014 crea *Piedras en los Bolsillos*, adaptació d'un text de Marie Jones, amb el qual va de gira entre París, Mèxic i Barcelona. En 2015 crea la seva companyia La Maison en Papier, amb la qual realitza la seva primera creació com a director amb *The Nature and Purpose of the Universe*, un text de Christopher Durang. En paral·lel desenvolupa la seva activitat com a actor en la companyia de teatre visual i gestual Les Accordéuses amb la qual crea els espectacles *(B)rêves* i *Chut(e)*. En la companyia Petits Papiers actua en l'espectacle *Des fleurs sous les pieds*, un text de Julie Rey. A la companyia Al Dente encarnarà el personatge de Wolf en *Le Petit Chaperon Uf!* de Jean-Claude Grumberg. Amb la seva pròpia companyia actua en *L'Asticot*, peça de Pascale Caemerbeke que ell mateix dirigeix.

Actua i codirigeix *Esperpento*, adaptació lliure de *Lucas de Bohemia* de Valle-Inclán, amb la companyia Sala Negra.

Trajectòria del creador

A València David Torres crea:

- *NO-HAPPY o la tragèdia del desig* a la Sala Ultramar al juliol 2023.
- *Papà fou un superheroi*, en el Teatre Círculo al novembre 2023

Portafolis projectes recents

Creació

<https://onx.la/5d913>

Acció pedagògica

<https://onx.la/99826>

Fitxa artística

Dramaturgia i direcció:
David Torres

Interpretació:
Domingo Chinchilla i David
Torres

Assistent de direcció:
Ana Campos

Disseny d'il·luminació:
Iván Arbildua

Tècnic en funció:
Iván Arbildua

Escenografia:
Paco Moruno

Vestuari:
Cristina Perez

Contacte

David Torres Perez
24399682V

Carrer Catorze d'Abril, 65. 46520 Sagunt

torresperezdavidush@gmail.com

622.31.64.89